

Arrest

nr. 114 227 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pashtoun afkomstig uit het dorp Spes in het district Pule Alam, provincie Logar. U beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U had een klerenwinkel in uw dorp. Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd het lichaam van uw vader naar de madrassa van uw dorp gebracht. Hij was neergeschoten. Uw oom van vaderskant, H.D., bracht zijn lichaam naar jullie woning. Ongeveer een jaar daarvoor had u van uw moeder vernomen dat uw vader lid was van de Taliban. Uw vader zelf had hier nooit met u over gesproken. De zevende dag na zijn overlijden werd u aangesproken door N., een goede vriend van uw vader. Hij probeerde u ervan te overtuigen om ook lid te worden van de Taliban. Omdat u bang was antwoordde u dat u nog wel zou

zien. N. sprak ook uw schoonbroer, T.K.A., aan die u afraadde om in te gaan op het voorstel. Hij vond dat u voor uw moeder en zus moest zorgen. Uw oom van vaderskant was zelf een aanhanger van de Taliban en was van mening dat u zich bij hen moest aansluiten. Twee of drie dagen later kwamen vier personen uit het dorp Chawnai naar uw winkel. Ze zeiden dat N. hen gestuurd had en ze vroegen of u klaar was om met hen mee te komen. U antwoordde dat uw vader pas gestorven was en dat u nog wel zou zien, waarop de vier personen gewoon vertrokken. Tien of twaalf dagen later kwamen Taliban leden met motorfietsen naar uw winkel. Ze stapten niet af en bleven buiten staan. Ze riepen u en vroegen of u meekwam. Ze zeiden dat ze gestuurd waren door N.. Omdat u bang was antwoordde u dat u misschien zou komen. Daarop besliste u om Afghanistan te verlaten op aanraden van uw schoonbroer, die tevens uw reis regelde. U was toen ongeveer vijftien jaar. U reisde naar Griekenland waar u ongeveer vijf jaar verbleef. U diende er geen asielaanvraag in. Om geld te verdienen verkocht u er olijfolie en u werkte er ook in de bouwsector. U brak er echter uw been en liet er ook foto's nemen van uw hoofd. Omdat u uiteindelijk geen toekomst meer had in Griekenland besliste u om te vertrekken. U reisde naar België en op 20 februari 2013 diende u hier een asielaanvraag in. U beschikt over uw taskara en Griekse medische attesten met bijgevoegd een CDROM betreffende onderzoeken van uw hoofd."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/6, 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

2.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, en meer bijzonder in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

"Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de Taliban u op drie verschillende momenten contacteerde met de vraag om u bij hen aan te sluiten. Zo werd u zeven dagen na de dood van uw vader aan de moskee aangesproken door N., een vriend van uw vader, die u zei dat u lid moest worden van de Taliban. Daarna kwamen vier taliban leden u dezelfde vraag stellen in uw winkel en tot slot stopten Taliban leden op motorfietsen voor uw winkel en riepen ze u om te vragen wanneer u nu zou meekomen (CGVS, p. 11 t/m 13). Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u echter slechts melding van één contact met de Taliban. Ze zouden naar uw winkel gekomen zijn en gezegd hebben dat u de plaats van uw overleden vader moest innemen en met hen moest samenwerken (DVZ Vragenlijst, p 4, vraag 5). Geconfronteerd met deze anomalie antwoordde u dat ze er geen details vroegen en dat u er wel degelijk vermeldde dat de Taliban

u verschillende keren aanmaande om hen te vervoegen (CGVS, p. 13 en 14). Dit laatste strookt echter niet met de inhoud van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans werden uw verklaringen er voorgelezen en tekende u deze voor akkoord (DVZ Vragenlijst, p. 4 en p. 5). Bovendien vormde het feit dat de Taliban u na het eerste contact nog bleef opzoeken de directe aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 13). Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u erg vage verklaringen aflegde over de activiteiten van en de moord op uw vader. Zo wist u niet van welke specifieke groepering uw vader lid was en u zou hier ook nooit iets over hebben gevraagd (CGVS, p. 10). Hoewel uw vader lid was geweest van de Taliban en het zijn wens zou geweest zijn dat u hem na zijn dood zou opvolgen, sprak hij tijdens zijn leven nooit met u over zijn politieke opinies, de Jihad en dergelijke zaken, hetgeen toch wel bevreemdend is (CGVS, p. 10 t/m 12). Verder bleek u niet op de hoogte te zijn van de omstandigheden van de dood van uw vader. Toen u hier naar gevraagd werd moest u immers het antwoord schuldig blijven. Zo wist u niet door wie en waar hij werd vermoord (CGVS, p. 9 en 10). Hoewel u nog steeds contact heeft met uw moeder zou u hier achteraf nooit iets over gevraagd hebben (CGVS, p. 10). In dit verband dient nog toegevoegd te worden dat u niet beschikt over enig (begin van) bewijs van het overlijden van uw vader (CGVS, p. 13). Tot slot was u bijzonder onduidelijk over de manier waarop de Taliban in uw dorp zouden hebben gerekruteerd. U stelde dat er wel degelijk mensen gerekruteerd werden en u kon ook een aantal voorbeelden geven van personen die zich bij de Taliban hadden aangesloten (CGVS, p. 10 en 11). U wist echter niet naar waar de rekruten werden meegenomen en gevraagd in welke huizen de Taliban leden uit uw dorp woonden moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11 en 14). Van iemand die rechtstreeks door deze problematiek getroffen beweert te zijn, kan aangenomen worden dat hij beter op de hoogte is van dergelijke zaken.

Gelet op bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Derhalve kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks het feit dat u afkomstig bent uit het district Pule Alam gelegen in de provincie Logar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. Uzelf baatte immers een keldingzaak uit. Om de handelswaren aan te kopen moest u uw dorp verlaten en naar het districtscentrum reizen. De stad Kabul ligt volgens u slechts op een uur rijden van uw dorp (CGVS, p. 3). Uit niets blijkt dat u uw handelsactiviteiten niet in Kabul zou kunnen verderzetten. Ook tijdens uw verblijf in Griekenland slaagde u er in om in uw levensonderhoud te voorzien. Zo werkte u er als verkoper en in de bouwsector (CGVS, p. 6). Bovenstaande zorgt ervoor dat er voor u als gezonde volwassen man- die het Pashtou en wat Engels spreekt- voldoende mogelijkheden zijn om een leven op te bouwen in de hoofdstad (CGVS, p. 5). Wat betreft uw bewering dat de Taliban en uw oom van vaderskant u gemakkelijk zouden kunnen vinden in Kabul dient verwezen te worden naar bovenstaande vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas (CGVS, p. 15). Wat betreft de door u aangehaalde algemeen onveilige situatie in Kabul dient tot slot verwezen te worden naar de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie (CGVS, p.15).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het

veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden immers niet betwist. De door u neergelegde medische verslagen betreffende onderzoeken van uw hoofd dateren allemaal uit de periode 2010/2011. Dat u nog steeds gezondheidsproblemen zou hebben kan hieruit dan ook geenszins worden afgeleid. Bovendien maakte u zelf geen enkele melding van enige medische opvolging in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.4. Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt in eerste instantie dat hij zich niet verzet tegen het feit dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden door de verwerende partij, en dat die laatste daaruit heeft afgeleid dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden wordt. De motieven met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers persoonlijk asielrelaas, zoals hierboven weergegeven, zijn pertinent, omdat ze betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas, en steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Zij worden derhalve onverminderd door de Raad bijgetreden, net zoals de eraan verbonden conclusie zoals hiervoor vermeld.

2.5. Artikel 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel bedoelde ernstige bedreiging.

2.6. De verwerende partij verwijst dienaangaande naar verzoekers herkomst uit het district Pule Alam in de provincie Logar om vervolgens te stellen dat hij evenwel in de mogelijkheid verkeert om een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in Kabul. Hiermee erkent zij dat verzoekers regio van

herkomst in principe aanleiding geeft tot toekenning van de subsidiaire bescherming uit hoofde van de zorgwekkende veiligheidssituatie aldaar. Een en ander blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade of hij er toegang heeft tot bescherming, indien hij er op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en indien van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich er vestigt (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97).

2.8. De verwerende partij stelt dienaangaande dat verzoeker een kledingzaak uitbaatte, dat om de handelswaren aan te kopen hij zijn dorp moest verlaten en naar het districtscentrum moest reizen, dat Kabul slechts op een uur rijden ligt van zijn dorp, dat uit niets blijkt dat hij zijn handelsactiviteiten niet zou kunnen verderzetten in Kabul, dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland erin slaagde om in zijn levensonderhoud te voorzien en dat hij als gezonde en volwassen man die het Pashtou en wat Engels spreekt voldoende mogelijkheden heeft om zijn leven terug op te bouwen in Kabul.

2.9. Verzoeker betoogt hij dat hij niet zelf een kledingwinkel uitbaatte, zoals de verwerende partij ten onrechte veronderstelde, maar dat hij als vijftienjarige gewoon werkte in de winkel van zijn schoonbroer. Er bestaat een groot verschil tussen een winkel uitbaten of er in meehelpen. De verwerende partij is verkeerdelijk uitgegaan van het profiel van een volwassene die een winkel uitbaatte en daarvoor diende rond te reizen. Het gaat dus niet op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat niets verzoeker belet om zijn handelsactiviteiten voort te zetten in Kabul, zo stelt hij. Zelfs als verzoeker een winkel in Logar zou hebben gehad, dan stelt zich de vraag hoe hij deze zou kunnen voortzetten wanneer hij zich in Kabul vestigt. Dit handeltje kan niet zomaar om het even waar worden voortgezet. In zijn district had verzoeker een sociaal netwerk waarop hij kon terugvallen en die cruciaal was voor de handel van zijn schoonbroer en hemzelf. In Kabul is dit sociaal netwerk onbestaande, terwijl dat van extreem belang is om er te overleven. Na 5 jaar afwezigheid kan men niet zomaar de draad terug oppikken en handelsactiviteiten verder zetten in een andere stad in een andere provincie en zonder aldaar over een sociaal netwerk te beschikken. Een en ander getuigt van weinig realiteitszin. Verder, zo stelt verzoeker, kan men het feit dat hij geruime tijd in Griekenland leefde niet aangrijpen om te motiveren dat Kabul een veilig vestigingsalternatief vormt. De situatie in Griekenland is niet te vergelijken met deze in Afghanistan. Daarnaast gaf hij duidelijk aan dat verzoeker in Griekenland is vertrokken omwille van de ellendige situatie aldaar terwijl ze er wel nog rooskleuriger is dan deze in Afghanistan.

2.10. Met een schrijven van 11 september 2013 laat verzoeker aan de Raad weten dat hij nieuwe gegevens wenst neer te leggen in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het onderhavige geschil. De verwerende partij verzet zich ter zitting niet tegen het neerleggen van dit stuk. Verzoeker verwijst naar het feit dat bij het nemen van de bestreden beslissing de verouderde UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010 werden gehanteerd en er op 6 augustus 2013 een update verscheen van deze Guidelines, waarin de nadruk wordt gelegd op het feit dat het redelijke karakter van een intern vluchtalternatief mede afhankelijk is van de aanwezigheid van de traditionele familiale of sociale opvangmechanismen en de socio-economische situatie ter plaatse, zo onder meer op het vlak van de basisinfrastructuren en de mogelijkheid om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker verwijst in die context naar het feit dat rekening moet worden gehouden met de problematische levensomstandigheden in Kabul voor terugkeerders en citeert uit verschillende bronnen die dat documenteren.

2.11. In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Op dat vlak zijn de nieuwe Guidelines van 6 augustus 2013 waarnaar verzoeker verwijst dan ook niet wezenlijk veranderd. Echter, uit de door verzoeker uitgebreid geciteerde informatie blijkt dat veel interne vluchtelingen of uit het buitenland teruggekeerde vluchtelingen terecht

komen in vluchtelingenkampen in en rond de grote steden en dat de leefomstandigheden in deze kampen vaak precair, schrijnend en mensenwaardig zijn. Met betrekking tot het risico dat verzoeker loopt om in de erbarmelijke omstandigheden van een vluchtelingenkamp terecht te komen -zoals door hem omschreven en niet betwist door de verwerende partij- stelt de Raad vast dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat zijn hele familie in Logar woont, alwaar hij tot aan zijn vertrek als vijftienjarige samen met zijn gezin verbleef, en hij niet kan rekenen op de steun van een sociaal netwerk in Kabul. Verder verklaarde hij nooit naar school te zijn geweest en kan hij worden bijgetreden waar hij stelt dat hij nooit heeft verklaard dat hij een winkel uitbaatte. Uit zijn verklaringen kan enkel worden afgeleid dat hij in een klerenwinkel werkte en dat hij soms kleren inkocht, niet in Kabul maar in de provinciehoofdstad. Verzoeker verklaarde verder één keer in Kabul te zijn geweest als kind en één keer op doorreis toen hij het land ontvluchtte. In die optiek kan hij worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet zomaar de job die hij vijf jaar geleden in zijn dorp deed in de provincie Logar zou kunnen hervatten in Kabul teneinde te voorzien in zijn levensonderhoud en op die manier aan de omstandigheden zoals geschetst in de door hem bijgevoegde documentatie te ontsnappen. Niettegenstaande het feit, voorts, dat inderdaad kan worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde gedurende vijf jaar in Griekenland te hebben verbleven en daar in de bouwsector en in de verkoop te hebben gewerkt, is het verre van onwaarschijnlijk dat hij werd ingezet door een ronselaar, zoals hij ter zitting, daarnaar gevraagd, verklaart. Verzoekers situatie in Griekenland kan, mede gelet op het voorgaande, dan ook niet worden betrokken op de situatie van de IDP's en terugkeerders in Kabul. Ten slotte verklaart de verwerende partij niet in welke mate het relevant is dat verzoekers dorp op één uur rijden van Kabul ligt, nu het niet wordt betwist dat er in zijn regio van herkomst een situatie heerst zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Daarbij komt nog dat zich in het dossier geen gegevens bevinden die erop zouden kunnen wijzen dat hij minstens enige tijd financieel zou kunnen worden ondersteund door zijn familie. De Raad meent dat *in casu* het door de commissaris-generaal aangehaalde binnenlands beschermingsalternatief niet redelijk is in de zin van 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet. Derhalve maakt hij aannemelijk dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS